

—Славкѣ, каза баща ѝ, ще те водимъ на Пловдивъ, ама ще ни се обѣщаешъ, че щомъ се върнешъ ще се трудишъ повече замъ да стигнешъ другаркитѣ си.—Ти знаешъ, тате, отговори Славка, че азъ несъмъ чакала никой пѣтъ подканване за уроцитѣ; но щомъ ми искашъ обѣщание азъ ти се обѣщавамъ, че повече ще се трудя и пакъ ще стигна другаркитѣ си.

На другия день Славка, съ баща си и майка си тръгна за изложението. Пѣтътъ имъ бѣше прѣзъ Варна Славка съ нетърпѣние чакаше да стигне Пловдивъ, но Пловдивъ бѣше много далечъ отъ тѣхния градъ Славка до като стигна въ Пловдивъ видѣ много градове, за които само бѣше учила въ отечествовъдѣнието Тя видѣ Варна и Бургасъ, за които само знаеше че се намиратъ при морето. Тя сега за прѣвъ пѣтъ се качва въ ладийка и параходъ. Славка много се чудѣше, какъ ладийкитѣ и параходитѣ не потъватъ въ водата Като незнаеше и като неможеше да разбере нѣщо, тя питаше майка си; майка ѝ пѣкъ всичко ѝ разправяше. Славка стигна нощъ въ Бургасъ, затова неможи да го види хубаво. Тя бѣше много весела и много се радваше на дългата разходка. На другия день тя стигна Пловдивъ, посѣти изложението и останя смаяна, понеже прѣвъ пѣтъ вижда такова нѣщо —

Славка при другаркитѣ си.

Славка ходи на изложението но всичко ѝ се чинѣше, като сънъ: слѣдъ четире дена тя се намѣри пакъ прѣдъ първитѣ си другарки Сутринта въ училището всичкитѣ другарки ѝ забиколиха и всѣка чакаше да чуе нѣщо отъ устата